

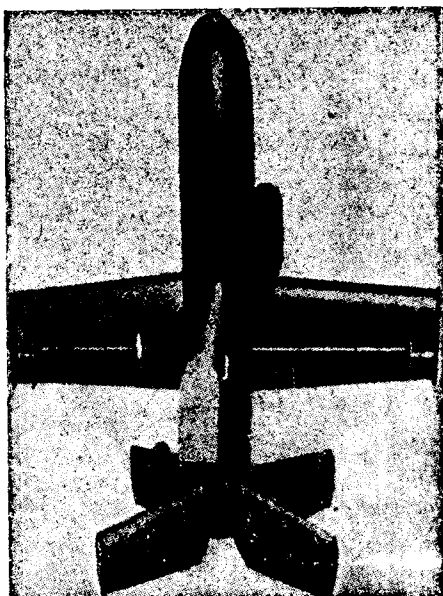
חידושי נשק וטכניקה

ה"דארט" -

קליע נגד-טנקי אמריקאי חדש

כבכל צבא כן גם בצבא ארה"ב עומדת בפני חיל-הרגלים, מזה שנים, הבעיה: כיצד להגיע לידי נשק-רקטי נגד-טנקי אשר בטוחו ובדיוק כיוונו (או הנחייתו) יעלה על ה"בזוקה" — ויאזן את הסיכויים שבדו-קרב בין הטנק לרגלי. כעת הופיע כאילו המענה לבעיה זו, בדמות ה"דארט" — רקיטה-מונחית בעלת סנפירים, כמטר-חצי אורכה, אשר מגדירים אותה כ"קליע פשוט-מבנה אך ניתן להנחיה תכ"ליתית". הציבוע של הגוף נועד, כנראה, להבלטת הקליע בתעופתו לעיניו של המנחה שעל הקרקע — כי חומר-ההדף שבמנוע-הרקטי גשרף ללא-עשן, ואין בו כדי לנתוב את מסלול-התעופה. עדי ראייה לניסויי הפעלתו מסרו כי ראשית תעופתו בתנועה "גלית" במקצת, שלאחריה באה התישרות מסלול-התעופה — והקליע פגע בדיקנות ב"מטרות שנעו אף במהירות שהוגדר כ"טוח-המכסימום שלו" (אך טרם פורסם מה הנו). ניתן לתמרנו תוך-כדי תעופתו, במידה המקנה לו אבטחה יחסית בפני הפגעות מאש רובים, מקלעים וכלים נ"מ. המתקן לשיגורו מוצב לרוב בכלי-רכב, לגבי כושר-המחזק שלו — מקובלת ההערכה כי יש לו סיכוי טוב "לחסל" טנק אפילו מבעלי השריון הכבד. השם "דארט" — פירושו מעין חץ (או רומח קצר) להטלה.

עצמת'אש ויכולת'קשר מוגברים לחיל'רגלים

חזון המקלע האחיד -

בהתגשמותו

שני מפנים מביא אתו המקלע החדש, אשר צבא ארה"ב עומד להנהיגו: א. הוא מבשר כי נראה את המגמה להאחדת הנשק-האבטומטי של מדינות "נאטו", וקודם כל באשר לתחמושת - דבר אותו מסמל הכינוי הרשמי שנחשב לתחמושת המקלע החדש, "נאטו-7.62" (קוטר, אשר מבחינה פיזית זהה עם הקוטר האמריקאי המקורי 30).

מקלע זה, המכונה T161E3, בא למלא את מקומם של שלושת המקלעים בני הקוטר 30. ה"מצויים עתה בצבא ארה"ב - המקלע-הקל "באר", המקלע הבינוני מקורר-האוויר ("קל", לפי המונח האמריקאי) והמק"ב מקורר-המים ("כבד", כנ"ל) - ולחמש את חיל-הרגלים במקלע-אחיד; שכן הוטל עליו גם לזנוק בתוכו את תכונותיהם של ג' "האבות" שלו. כמסקנה מכך - עשוי הוא לירי מכתף, ממותן, מדורגל או מחצובה חדשה, עשויה אלומיניום.

משקלו - $10\frac{1}{2}$ קילוגרם בלבד; אורכו - 1.092 מטר; קצב-אש - 600 יריות לדקה; תפעולו ע"י נעילה סיבובית (בדומה למקלע-"ליואיס"). המקלע מופעל באמצעות גזים והתחמושת מונחת לתוכו ע"י שרשרת תחתית שפרקיה "מתפרקים" מאליהם. הקנה עשוי להחלפה מהירה ביותר.

ראשיתו של "חיל-העתיד"

בין עיקרי דמותו של "חיל העתיד" הפנטסטי-למחצה, המצטיירת במוחותיהם של מבקשי דרכים-לעתיד צבאיים, אחד החשובים הוא יכולתו של החיל-הרגלי, הלוחם-הפרט, לשמוע ולהשמיע מתרחק (קילומטר או שנים לפחות) - ולשבור את "בדידות-שדה-הקרב" (כביטוי הקולע של גנ' ס.ל.א. מרשל, בספרו "אנשים מול אש") הכובלת את הפעלתו הטקטית במכסימום היעילות והדינמיות. "קסדת-האלחוט" החדשה, שפותחה בצבא ארה"ב, עומדת כנראה לפתור בעיה זו. טוחה - כקילומטר וחצי, היא עשויה חמרים פלסטיים "קשים-כפלדה", ואחוז בתוכה מכשיר-אלחוט (לשמיעה ולדיבור) וזערוני, "כשתי חפיסות סיגריות גודלו", שמשקלו רק 450 גרם (כל זה - תודות לשימוש ב"טרנסיסטורים" הקטנטנים, הנכנסים יחד עם הסוללות, לתוך שתי תיבות-מתכת לא-גדולות ושטוחות). הוספת אנטנה (על גבי הקסדה) מגדילה את הטווח בהרבה. המכשיר אינו זקוק לתהליך של "התחממות" והוא מופעל מידית. הסוללות מספיקות כדי הפעלתו הרצופה במשך כמחצית-יום. הוא "יתרשת" עם מכשירי-האלחוט הצבאיים הנהוגים. גודל המיקרופון - כשל אגודל. אך במצבי קרבה לאויב אין החיל חייב לאשר את התשדורות שהוא קולטן ע"י מתן תשובה בדיבור - די לו למשור-למטה כפתור שבצד הקסדה - והמשרד ישמיע זמזום קל האומר לבן-שוחיו כי תשדורתו נקלטה - וכי מוטב לו למקבל לשחוק. מפתיעה חסינוח המכשיר בפני הפגיעות. אפשר להפילו על רצפת-בטון מגובה של מטר וחצי, לטלטלו משך 5 שעות במכונת-זריקה-וטלטלה מיוחדת, להלום בו בכוח פגיעת רסיסי-פגז - והוא יוסיף לפעול.

